

Hilde Viaene ontmoet na 19 jaar haar Afrikaanse adoptie dochter

„Ik heb er jaren naar uitgezien”

■ **MEULEBEKE** – Voor Hilde Viaene ging met Kerst 2008 een droom in vervulling. Na 19 jaar afstandsouderschap ontmoette Hilde haar Afrikaanse adoptie dochter Sandra Ingabire in het mooie Rwanda. Een innig moment dat ze zo graag had gedeeld had met haar echtgenoot wijlen Jan Houffly. Nu kan Hilde op verhaal komen en raakt ze na uren nog niet uitgepraat over die eerste knuffel met Sandra en de imposante natuur van Rwanda.

Hilde Viaene en Jan Houffly waren allerminst een alledaags koppel te noemen. Ze leefden in harmonie met de natuur en brachten in dat perspectief hun twee kinderen Sammy en Lobke respect bij voor al wat leeft. In 1988 opperden ze de idee om een Afrikaans kind te adopteren, bij voorkeur een Rwandees meisje want de genocide werd in dat land een bloederig begrip. Hutu's en Tutsi's waren in een ware volkenmoord betrokken en vooral de kinderen werden het slachtoffer van dit geweld. De voorkeur voor een meisje jonger dan twee werd uiteindelijk een adoptieregeling van twee broertjes, Levi en Simon, toen 4 en 11 jaar oud.

Zowat op datzelfde moment ont-

De kleine Sandra, toen zeven jaar, zoals Jan en Hilde ze voor het eerst op foto te zien kregen. (Foto GF)

fermden ze zich als afstandsouders over een meisje, Sandra, dat in het weeshuis van Kigali verbleef. Het engagement van Jan en Hilde groeide uit tot de werkgroep 'Zonder grenzen Meulebeke'. Dank zij de jaarlijkse ontbijtactie gaat het nu de weeskinderen van het Centre Mémorial Gisimba in Kigali stukken beter. Ondertussen kwam de Meulebeekse werkgroep in contact met vzw Kinderhulp Rwanda uit Kruishoutem, het levenswerk van de familie Kinet-La Roy. Dank zij deze mensen slaagde Hilde Viaene erin om Rwanda te bezoeken en haar adoptiekind in de armen te sluiten. Hilde: „Het was Jans droom om ooit Sandra te bezoeken in Rwanda. Hij heeft het niet mogen beleven. Voor mij is de ontmoeting met Sandra een ervaring die ik voor de rest van mijn leven zal meedragen. Om de drie jaar gaan Marie-Jeanne en Leo, de mensen van Kinderhulp Rwanda, naar dat mooie Afrikaanse land. Leo is zelf een half-Rwandees en samen met zijn gezin gaat hij de situatie van de projecten die wij vanuit België sponsoren in ogenschouw nemen. Het moet gezegd, onze hulp loopt... Op 23 december vertrokken we dus met negen mensen vanuit België naar Kigali. Toen we er omstreeks 21 uur landden, was het er pikdonker. En toch viel ons onmiddellijk de enorme kleurenweelde in de kledij van de lokale bevolking op.”

Hilde samen met haar adoptie dochter Sandra. (Foto GF)

Ziek van emotie

„Voor alle 189 kinderen van het weeshuis hadden we pakjes gemaakt. De geschenkjes hadden we gestopt in rugzakjes, voor elk kind een rugzakje. Gedurende ons drie weken verblijf in Rwanda was Kigali onze thuishaven. Met Kerst heb ik dan Sandra ontmoet. Toen

zalig, onbeschrijfelijk heerlijk moment. Sandra is er nu 26, ze is een mooie, volwassen Afrikaanse vrouw die in juni zal trouwen. Sandra werkt nu in het weeshuis; ze verzorgt er de zieke kinderen en is hun vertrouwenspersoon. Ze houdt er ook de plaatselijke bibliotheek open.”

„De situatie in het weeshuis is in de voorbije jaren zienderogen verbeterd. De kinderen gemeten er onderwijs, krijgen er voldoende te eten en lopen er netjes gekleed bij. Het deed echt deugd te zien dat Sandra zich zo ontfermde over de kinderen. Sandra beseft als geen ander dat ze kansen heeft gekregen en die heeft ze ten volle benut.”

Mooi Rwanda

„Tijdens ons verblijf in Rwanda hebben we eveneens de kans te baat genomen om het land te verkennen. Jean was onze chauffeur en die bracht ons in zijn typische

„onthaaste” stijl naar de mooiste plaatsen in zijn land.”

„Rwanda is het land van de duizend heuvels met verrassende terrassen waarop koffie-, rijst en theeplantages aangelegd zijn. Het regenwoud, de nationale parken, het Kivumeer... Dit alles is gewoonweg prachtig. We bezochten de studentstad Butari, waar onze Simon en Levi ooit verbleven, we gingen naar Save, de thuishaven van Leo, we reden tot aan de grenzen met Tanzania, Oeganda en Burundi. Rwanda is in oppervlakte kleiner dan België, zo'n 26.000 km². De hoofdstad telt meer dan 850.000 inwoners en in het land leven er nu meer dan 10 miljoen Rwandezers.”

„Tijdens onze rondrit werden we soms op schokkende manier geconfronteerd met de genocide die in 1994 het leven kostte aan vooral honderdduizenden Tutsi's en gematigde Hutu's. Ook het pygmeënvolk de Twa werd het slachtoffer van de moordpartijen. Tijdens onze rondreis hebben we het geluk gehad de Twa te mogen bezoeken. Zij zijn niettegenstaande hun armoede enorm gastvrij.”

Grauw België

„Met Nieuwjaar waren we weer present in het weeshuis van Kigali. De kinderen kregen er een heerlijke maaltijd aangeboden. We koken de ogen uit ons hoofd wat die kinderen konden verorberen. Op 14 januari werd dan de terugreis aangevat. Het afscheid van Sandra was heel emotioneel maar de gedachte dat onze adoptie dochter echt gelukkig is en straks een eigen gezin gaat stichten, troostte me.”

„De dagen na mijn thuiskomst leken hier zo grauw. Ik kon moeilijk wennen aan ons klimaat, gelukkig waren er de kinderen en de kleinkinderen... Nu ik van Afrika heb geproefd en van Rwanda in het bijzonder, staat mijn besluit vast: bij leven en welzijn ga ik zeker terug.” (Luc Bouckhuys)

„Het was Jans droom om Sandra te bezoeken in Rwanda”

we in het weeshuis aankwamen, was ik ziek van emotie... Ik had me alle mogelijke scenario's van ontmoetingen voorgesteld, maar toen ik plots Sandra opmerkte, vloog ze in mijn armen en hebben we allebei gehuild... Het was een